

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **AGH VLT a.s.**, se sídlem Bayerova 494, Rožnov pod Radhoštěm, zast. Mgr. Matějem Kopřivou, advokátem advokátní kanceláře Jünger, Gocman a Kopřiva se sídlem 28. října 219/438, Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor rozpočtu a financování, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2012, č.j. MMB/0122768/2012, ve věci vyměření místního poplatku,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2012, č.j. MMB/0122768/2012, kterým byl na základě odvolání žalobce částečně změněn platební výměr vydaný Úřadem městské části Brno-jih, odborem majetkovým (dále jen „správce

poplatku“) ze dne 7. 12. 2011, č.j. MCBJIH/09975/2011/Pie, sp. zn. MCBJIH/05434/2010/3 (dále jen „platební výměr“), a to tak, že ve výroku platebního výměru byl za slovy „(dále jen JTHZ)“ doplněn text „v.č. 728120, I705149 a ML15089 povolené na adrese Brno, Dornych 120“. Ve zbytku pak bylo odvolání zamítnuto.

Platebním výměrem ze dne 7. 12. 2011, č.j. MCBJIH/09975/2011/Pie, sp. zn. MCBJIH/05434/2010/3, vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, za 3 ks jiného technického herního zařízení, za období od 29. 3. 2011 do 31. 12. 2011, ve výši 45 534 Kč.

Platební výměr byl opraven rozhodnutím o opravě zřejmé nesprávnosti ze dne 7. 12. 2011, č.j. MCBJIH/09994/2011/Pie, sp. zn. MCBJIH/05434/2010/4, kde správce poplatku nahradil původní název rozhodnutí „Platební výměr na místní poplatek ze psa“ názvem „Platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá ve vágnosti jeho odůvodnění, kde žalovaný vyvozuje určité závěry, které následně řádně neodůvodní. Nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce považuje za rozporné se základními zásadami správy daní obsaženými v daňovém řádě a v Listině základních práv a svobod. Za nepřezkoumatelné žalobce označuje také odůvodnění rozhodnutí vztahující s k výkladu ustanovení § 1 resp. § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kde žalovaný uvádí: „ze samotného názvu místního poplatku vyplývá, že na rozdíl od VHP, který musí být provozován, aby podléhal místnímu poplatku, JTHZ provozováno být nemusí. Pokud by tomu tak mělo být, muselo by v zákoně být uvedeno ...nebo provozované jiné technické herní zařízení povolené ...“ Tuto argumentaci považuje žalobce za nelogickou, nedostatečnou, neurčitou, svědčící o neporozumění výkladových pravidel a formalistickém přístupu žalovaného. Žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 630/03, kde je zdůrazněna povinnost správního orgánu interpretovat předpisy ústavně konformním způsobem. Výklad žalovaného žalobce považuje za alibistický, účelový a mající snahu získat co nejvíce finančních prostředků od poplatníků místních poplatků.

V napadeném rozhodnutí dále žalovaný uvádí, že rovněž obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 21/2010“) vázala vznik poplatkové povinnosti na právní moc povolení jiného technického herního zařízení a zánik poplatkové povinnosti na zánik povolení jiného technického herního zařízení. Žalobce je na základě tohoto přesvědčen, že vyhláška č. 21/2010 přesáhla rozsah zákonného zmocnění a je tak v rozporu se zákonem o místních poplatcích a Ústavou.

Žalobce dále poukazuje na účelovost argumentace žalovaného, že je správce poplatku odkázán na ochotu poplatníka poskytnout údaje potřebné pro stanovení místního poplatku za jiné technické herní zařízení. Naopak žalobce má zákonnou povinnost poskytovat finančním úřadům potřebnou součinnost. K neochotě finančních úřadů poskytnout správci poplatku a následně i žalovanému potřebnou součinnost žalobce uvádí, že před správcem poplatku několikrát uvedl, že je ochoten je zprostit povinnosti mlčenlivosti v případě, že toto bude vyžadováno. Žalovaný však o poskytnutí údajů týkajících se počtu žalobcem skutečně provozovaných jiných technických herních zařízení v období od 29. 3. 2011 do 31. 12. 2011 nezažádal.

Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje v nepochopení odvolacích námitek a vytýkaných vad. Sporným je v souzené věci výklad ust. § 1 písm. g) resp. § 10a zákona o místních poplatcích. Žalobce zastává názor, že prostřednictvím výkladových pravidel lze dospět k jednoznačnému závěru, že slovo „provozovaný“ se vztahuje i k legislativní zkratce jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a nelze tak místní poplatky vybírat za toto zařízení, aniž by bylo uvedeno do provozu, a proto byl žalovaného postup v rozporu se zákonem. Dostupnými prostředky je však podle žalobce zjištělné, kdy bylo zařízení uvedeno do provozu. Žalobce odkazuje na postup podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ze kterého je zřejmé, že při uvedení zařízení do provozu jsou pořizovány dokumenty, ze kterých je tento okamžik zjištělný. Podle žalobce i z novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., která zakotvila legislativní zkratku jiné technické herní zařízení, zcela evidentně vyplývá úmysl zákonodárce vybírat místní poplatky pouze za provozovaná zařízení. Zmíněnou novelou zákonodárce pouze rozšířil pojem „přístroj“ o pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, aniž by z této novely vyplýval úmysl zákonodárce podřadit tento pojem odlišnému režimu.

Výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je podle žalobce nejednoznačný a neurčitý a umožňuje dvojí výklad. V případě pochybností, tak měl žalovaný postupovat vůči žalobci mírněji (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02).

Dále žalobce uvádí, že měl v období od 29. 3. 2011 do 31. 12. 2011 v platnosti povolení Ministerstva financí na více jiných technických herních zařízení, než fakticky provozoval. Za všechny provozované zařízení žalobce místní poplatky uhradil. Místní poplatek byl tak žalobci vyměřen za zařízení, která neměl ve zpoplatňovaném období v provozu. Jedná se o zařízení v.č. 728120, v.č. I705149 a v.č. ML15089, když povolení k těmto zařízením bylo vydáno pro umístění na adrese Brno, Dornych 120.

Dále žalobce uvádí, že mu byl vyměřen místní poplatek i za ta zařízení, která nebyla žalobci povolena v celém zpoplatňovaném období. Jedná se o zařízení v.č. 728120, v.č. I705149 a v.č. ML15089, kterým bylo povolení zrušeno rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7.10.2011, č.j. 34/87349/2011 a č.j. 34/87350/2011.

Žalobce dále upozorňuje soud na nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, kde Ústavní soud dospěl k závěru, že interaktivní videoloterijní terminál spadá pod definici obsaženou v § 2 písm. e) zákona o loteriích a je tak nutné na něj nahlížet jako na výherní hrací přístroj. Argumentace žalovaného ve světle uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže obstát. Žalobci tak nemohl být vyměřen místní poplatek za neprovozované interaktivní videoloterijní terminály.

Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a proto jej žalobce navrhuje zrušit. Žalobce navrhuje zrušit i rozhodnutí správce poplatku, jelikož vychází ze stejných principů jako rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného:

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že slovo „provozovaný“ obsažené v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích nelze bez dalšího vztáhnout také k pojmu „jiné technické herní zařízení“. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl logické důvody, které zákonodárce vedly k vytvoření odlišného režimu pro zpoplatnění jiného technického herního zařízení, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého je jeho názor zřejmý. Dále žalovaný odkázal na vyhlášku č. 21/2010, která vázala vznik a zánik poplatkové povinnosti na existenci povolení jiného technického herního zařízení. I vzorová vyhláška Ministerstva vnitra předpokládala zpoplatnění jiných technických herních zařízení od jejich povolení do zániku povolení a dávala obcím možnost neprovozovaná zařízení od poplatku osvobodit. K nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 žalovaný uvedl, že tento platil do novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb., která přinesla do zákona o místních poplatcích nejen novou definici zpoplatňovaného zařízení, ale i změnu rozsahu zpoplatnění tohoto zařízení. K námitce zpoplatnění zařízení, která nebyla povolena po celé zpoplatňované období žalovaný uvádí, že k tomuto nemohl ve svém rozhodnutí přihlídnout, neboť tato námitka nebyla v odvolacím řízení uplatněna. Naopak v reakci na výzvu správce poplatku ze dne 11. 7. 2011 správci poplatku žalobce sdělil, že tato zařízení byla provozována od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011. Zrušení povolení žalobce netvrdil ani neohlásil. Ohlašovací povinnost ohledně zrušení povolení měl poplatník a její nesplnění pak šlo k jeho tíži. Změněné okolnosti může poplatník uplatnit v řízení o vrácení přeplatku na místním poplatku. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (podrobně viz. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

V podaném odvolání žalobce brojil proti platebnímu výměru správce poplatků z důvodu neztotožnění se s názorem žalovaného, že místnímu poplatku podléhalo jiné technické herní zařízení bez ohledu na okolnost jeho provozování. Žalovaný se s odvolací námitkou vypořádal odkazem na relevantní ustanovení zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 21/2010. Další odvolací námitkou žalobce uvedl, že jiná technická herní zařízení, za která byl místní poplatek vyměřen nebyla ve zpoplatňovaném období fakticky provozována. Tato odvolací námitka byla žalovaným vypořádána v souvislosti s námitkou předchozí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zpoplatnění jiných technických herních zařízení je závislé na době povolení a nikoli na skutečném provozování těchto zařízení. Žalovaný tak v závislosti na vyslovený právní názor neměl povinnost neprovozování předmětných jiných technických herních zařízení zohlednit při rozhodnutí o odvolání.

V souzené věci žalobce učinil hlavním tématem soudního přezkumu právní otázku, zda předmětem místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 21/2010 jsou všechna *povolená* jiná technická herní zařízení nebo pouze jiná technická herní zařízení *provozovaná*.

Každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Jelikož bylo pro danou věc klíčové právní posouzení textu právních předpisů, považuje zdejší soud za vhodné na tomto místě uvést přesná znění příslušných nejdůležitějších ustanovení účinných v rozhodné době.

Zákon o místních poplatcích tak stanovil:

§ 1 písm. g)

„Obce mohou vybírat [...] poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“

Poznámka pod čarou 15) odkazuje na zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.

§ 10a:

„(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“

Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývalo, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhal *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činila od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazovalo, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jednalo se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány již výše citovanou vyhláškou č. 21/2010. Tato vyhláška mj. stanovila:

„Článek 2

Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí.

Článek 3

Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Článek 4

(1) Poplatková povinnost vzniká dnem, kdy byl povolený výherní hrací přístroj uveden do provozu nebo kdy nabylo právní moci povolení jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí.

(2) Poplatková povinnost zaniká dnem, kdy byl provoz výherního hracího přístroje ukončen nebo kdy zaniklo povolení jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí

Článek 5

(1) Poplatník je povinen správci poplatku do 15 dnů od uvedení výherního hracího přístroje do provozu nebo nabytí právní moci povolení jiného technického herního zařízení vydaného Ministerstvem financí. Sejným způsobem a ve stejné lhůtě je povinen ohlásit ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo zánik povolení jiného technického herního zařízení. Tyto skutečnosti prokáže protokolem o zahájení provozu a protokolem o ukončení provozu. [...]

Článek 6

Sazba poplatku činí 5 000 Kč na 3 měsíce za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. V případě, že bude výherní hrací přístroj provozován nebo jiné technické herní zařízení bude Ministerstvem financí povoleno na dobu kratší než 3 měsíce, bude poplatek hrazen v poměrné výši. Základem pro výpočet je počet kalendářních dnů v příslušném roce.

Článek 8

[...] (3) Včas nezaplacené poplatky nebo část těchto poplatků může správce poplatku zvýšit až na trojnásobek, toto zvýšení je příslušenstvím poplatku.

Jak plynulo z § 14 zákona o místních poplatcích patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v nyní souzené věci nebylo.

Podle čl. 2 vyhlášky č. 21/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako podle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 4 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikla *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikla dnem, kdy byl provoz výherního hracího přístroje ukončen nebo *kdy zaniklo povolení* jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí. Je tedy zřejmé, že vyhláška č. 21/2010 plně korespondovala s textem zákona o místních poplatcích, neboť v souladu se zákonem o místních poplatcích vázala zánik poplatkové povinnosti v případě žalobcem provozovaného jiného technického herního zařízení na okamžik zániku povolení k provozování jiného technického herního zařízení vydaného Ministerstvem financí.

S ohledem na výše uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích dále modifikovaná vyhláškou č. 21/2010 se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu podléhá jiné technické herní zařízení bez ohledu na okolnost jeho provozování.

Nelze tak dále dospět k závěru, že vyhláška č. 21/2010 překročila zákonné zmocnění, neboť výše uvedená ustanovení vyhlášky č. 21/2010 stanovila předmětem místního poplatku povolená jiná technická herní zařízení zcela v souladu se zákonem o místních poplatcích a dále i zcela v souladu se zákonem o místních poplatcích vázala vznik i zánik poplatkové povinnosti na existenci povolení jiného technického herního zařízení.

S námitkou, zda místnímu poplatku podléhalo jiné technické herní zařízení povolené nebo provozované, souvisela i námitka žalobce, ve které žalobce uvádí, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že některá jiná technická herního zařízení nebyla v období od 29. 3. 2011 do 31. 12. 2011 fakticky provozována. Jednalo se o zařízení v.č. 728120, v.č. 1705149 a v.č. ML15089.

Jak již soud uvedl výše, provoz jiných technických herních zařízení nebyl s ohledem na stanovení zániku a vzniku poplatkové povinnosti při vyměření místního poplatku relevantní, jelikož vyhláška č. 21/2010 vázala podle čl. 4 odst. 2 zánik poplatkové povinnosti na den, kdy zaniklo povolení jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí. Z ustanovení zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 21/2010 vyplývá, že pro stanovení místního poplatku není důležité, zda bylo technické herního zařízení ve zpoplatňovaném období provozováno či nikoli, neboť předmětem místního poplatku je povolené jiné technické herního zařízení a nikoli provozované. Námitku nezohlednění trvalého ukončení provozu výše uvedených jiných technických herních zařízení proto soud neshledal důvodnou.

Dále žalobce uvedl, že mu byl vyměřen místní poplatek i za ta zařízení, která nebyla žalobci povolena v celém zpoplatňovaném období. Jednalo se o zařízení v.č. 728120, v.č. 1705149 a v.č. ML15089, kterým bylo povolení zrušeno rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7. 10. 2011, č.j. 34/87349/2011 a č.j. 34/87350/2011.

Správce poplatku výzvou ze dne 29. 6. 2011, č. j. MCBJIH/05435/2011/Pie, sp. zn. S-MCBJIH/05435/2011/1, vyzval žalobce k prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení místního poplatku s tím, aby do 15 dnů od doručení této výzvy prokázal skutečnosti potřebné pro správné stanovení místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu na územním obvodu správce poplatku, zejména jejich počet, umístění a č. j. rozhodnutí, kterými byla jiná technická herní zařízení povolena. Žalobce na výzvu odpověděl odpovědí na výzvu č.j. MCBJIH/05435/2011/Pie, kde uvedl 2 tabulky pro 3 ks koncových zařízení a to na období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 a období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 včetně čísel jednacích jednotlivých rozhodnutí a nabytí právní moci těchto rozhodnutí. Skutečnosti o zrušení povolení některých zařízení však žalobcem nebyly uvedeny. Následně byl pak dne 7.12.2011 vydán platební výměr, kterým byl místní poplatek vyměřen za období od 29. 3. 2011 do 31. 12. 2011. Žádné jiné sdělení ohledně počtu povolených jiných technických herních zařízení však správce poplatku do vydání platebního výměru od žalobce neobdržel.

V odvolacím řízení následně námitku nezohlednění zrušení povolení žalobce neuplatnil a odvolací orgán neměl povinnost tuto skutečnost zohlednit z úřední povinnosti. Žalobce tak řádně nesplnil ohlašovací povinnost, neboť podle čl. 5 odst. 1 vyhlášky č. 21/2010 je poplatník povinen správci poplatku ohlásit do 15 dnů zánik povolení jiného technického herního zařízení. Žalobce tak neučinil ani v následném odvolacím řízení, kde by žalovaný k této skutečnosti přihlédl a upravil výši místního poplatku. Rozhodnutí žalovaného nelze považovat z důvodu nezohlednění zániku povolení za nezákonné, neboť jej způsobil žalobce svojí procesní nečinností a porušením řádného plnění ohlašovací povinnosti.

Dále žalobce namítal, že z důvodu neurčitosti § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích byl umožněn dvojitý výklad tohoto ustanovení. V případě pochybností tak měl žalovaný, jakož i správce poplatku, postupovat vůči žalobci jako subjektu soukromého práva mírněji. Prostřednictvím interpretace ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 21/2010 však lze dospět k jednoznačnému závěru, že místnímu poplatku podléhalo jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho provozování. Výklad provedený žalovaným plně odpovídá výkladu zastávanému soudem. O výkladu pojmu a režimu zpoplatnění neměl žalovaný pochybnosti a tyto pochybnosti nemá ani soud, proto není na místě v souzené věci aplikovat zásadu v pochybnostech mírněji.

K námitce aplikace nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (N 110/61 SbNU 625), ze kterého žalobce vyvozoval, že interaktivní videoloterní terminál spadal pod definici obsaženou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, a bylo tak na něj nutné nahlížet jako na výherní hrací přístroj, soud uvádí, že s daným výkladem žalobce se nelze ztotožnit. V nálezu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010, ve věci obecně závazné vyhlášky města Chrastavy naopak Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně*

se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu“. Nelze tedy dospět k závěru, že ve světle nálezu je nutné na jiné technické herní zařízení pohlížet jako na výherní hrací přístroj a podřadit tak jiné technické herní zařízení stejnému režimu zpoplatnění jako výherní hrací přístroj.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, proto postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu